

Скорбна мати

Павло Тичина

Пам'яті моєї матері

I

Проходила по полю
Обніжками, межами.
Біль серце опромінив
Блискучими ножами!

Поглянула – скрізь тихо.
Чийсь труп в житах чорніє...
Спросоння колосочки:
Ой радуйся, Маріє!

Спросоння колосочки:
Побудь, побудь із нами!
Спинилась Божа Мати,
Заплакала сльозами.

Не місяць, і не зорі,
І дніти мов не дніло.
Як страшно! ...людське серце
До краю обідніло.

II

Проходила по полю –
Зелене зеленіє...
Назустріч учні Сина:
Возрадуйся, Маріє!

Возрадуйся, Маріє:
Шукаємо Ісуса.
Скажи, як нам простіше
Пройти до Еммауса?

Звела Марія руки,
Безкровні, як лілеї:
Не до Юдеї шлях вам,
Вертайте з Галілеї.

Ідіте на Вкраїну,
Заходьте в кожну хату –
Ачей вам там покажуть
Хоч тінь його розп'яту.

III

Проходила по полю,
В могилах море мріє –
Назустріч вітер віє:
Христос воскрес, Маріє!

Христос воскрес? – не чула,
Не відаю, не знаю.
Не будь ніколи раю
У цім кривавім краю.

Христос воскрес, Маріє!
Ми – квіти звіробою.
Із крові тут юрбою
Зросли на полі бою.

Мовчать далекі села.
В могилах поле мріє.
А квітка лебедіє:
О згляньсь хоч Ти, Маріє!

IV

Проходила по полю...
– І цій країні вмерти?
Де Він родився вдруге,-
Яку любив до смерти?

Поглянула – скрізь тихо.
Бує дике жито.

- За що Тебе розп'ято?
За що Тебе убито?

Не витримала суму,
Не витримала муки,-
Упала на обніжок,
Хрестом розп'явши руки!.

Над нею колосочки
"Ой радуйся!" - шептали.
А янголи на небі
Не чули і не знали.

(1918)